

anstilles i det Tilfælde, at Overenskomsten ikke er sluttet med en Enkeltvirksomhed, men med en Arg.organisation.

Hertil skal føjes, at Arb.organisationerne jo, som alt anført, hævder det Standpunkt, at de indgaaede Overenskomster ikke blot skaber Ret for de enkelte Medlemmer, men *en ved Siden deraf gaaende Ret for Organisationen*. Selv om det enkelte Medlem er tilfreds med den af Arg.en tilbudte Underbetaling, hævder Organisationen det kollektive Krav paa tariffmæssig Betaling. Det synes da fuldt retfærdigt, at Pligterne fordeles paa samme Maade som Rettighederne, saa at der ogsaa *ved Siden af den Pligt, som Enkeltmedlemmerne har ifølge Overenskomsterne, gaar et kollektivt Ansvar for Organisationen*. Først derved kommer Pligterne og Rettighederne til at gaa jævnsides, begge at blive »kollektive«.

6) Imidlertid er der en Mulighed for, at der er *organisatoriske Vanskeligheder* ved Indførelsen af det kollektive Ansvar, som ikke lader sig overvinde paa Udviklingens nuværende Stade. Ved Siden af de alt under 2—4 nævnte Grunde til at modsætte sig Garantien fra Organisationernes Side — den uberegnelige økonomiske Risiko og den uheldige Indflydelse, som en Sikkerhed for Erstatningen kan have paa Arg.nes Optræden — kommer den vægtigste Betænkelighed nemlig, om det allerede nu vil være muligt i alle Arb.kredse at tilegne sig den rette Forstaaelse af Forholdet.

Alle Arbejdere staar jo ikke paa samme Udviklingstrin; og i de forskellige Fag er Organiseringen, Organisationsfølelsen og Organisationsdisciplinen forskellig udviklet, og for mange Arb.e staar det endnu ikke helt klart, at der allerede nu — gennem Arg.nes Taktik — faktisk paalægges dem et kollektivt Ansvar, og at dette Ansvar økonomisk kan være langt mere indgribende og omfattende end en eventuel Beslaglæggelse af deres Andel i Organisationskassen.

Ligesom det derfor kan være tvivlsomt, hvorvidt Arb.ne i det Store og Hele frivilligt vil akceptere et Forslag, der indeholder det

Forelagte Lovforslag m. m.

kollektive Ansvar, saaledes næres der ogsaa Betænkeligheder for Følgerne, naar Ansvar skal træde ud i Virkeligheden. Mange Arb.e har endnu ikke gjort sig fuldt fortrolige med, at de ved at organisere sig har givet Afkald paa en Del af deres private Bevægelsesfrihed. Det er ikke helt gaaet op for dem, at man ikke paa samme Tid kan tjene Organisationsformaaene og være fuldt Herre over sine Handlinger, og de vil føle Organisationsansvaret som et uberettiget Baand paa deres private »Aktionsfrihed«. I saa Fald vil det kollektive Ansvar kunne bidrage til Splid og Sprængninger indenfor Organisationerne.

Hvad den pekuniære Følge angaar, er Udvalget naaet til Enighed om at akceptere den foran udviklede Tanke om en Bod saaledes, som den er udført i Lovforslagets § 5.

Hvad »det kollektive Ansvar« angaar, har man ikke fra Arb.partiet akcepteret Tanken i sin fulde Udstrækning. De Betænkeligheder, man i saa Henseende har næret, har ført til, at man fra begge Sider er gaaet med til en vis Afgrænsning af Ansvar, hvor ikke andet er vedtaget i Overenskomsterne. Organisationen bærer herefter Ansvar for ethvert overenskomststridigt Forhold, hvori den selv er delagtig, og endvidere for alle overenskomststridige Arbejdsstandsninger, der hidrører fra Uenigheder, der angaar »Forstaaelsen af en foreliggende Priskurant med almindelige Bestemmelser eller en almindelig mellem Organisationerne bestaaende Overenskomst«, altsaa henhører under de saakaldte »Retsstridigheder«, der ifølge Regler for faglig Strid § 5 er underkastet tvungen Voldgift. Se Lovforslagets § 5, Nr. 1 og 4.

Det Lovforslag, som Udvalget efterhaanden er naaet til Enighed om, skal der nu gøres Rede for. Naar det fremtræder som et Forslag til en Lov og ikke blot som Forslag til en frivillig Overenskomst mellem Parterne, er Grundene *dels*, at der som anført ikke bliver en virkelig Beskyttelse